

1 TEMMUZ - 10 ARALIK 2019
DİYARBAKIR KADINA YÖNELİK ŞİDDETLE MÜCADELE AĞI RAPORU

7 Mart 2019 da 3 maddelik protokolü imzalayarak kadına yönelik şiddete karşı ortak çalışma yürüteceğini deklare eden şiddet ağı bileşeni STK ve meslek odalarının 5 aylık başvuru ve gözlem raporudur.

Şiddet ağı bileşenlerine 5 ay içerisinde Diyarbakır ve ilçelerinden **838** kadın, şiddete maruz kaldığı için başvuru yapmıştır.

Başvurucu

720 (% 85.91) kadın, psikolojik şiddete maruz kaldığını,
422 (% 50.3) kadın fiziksel şiddete maruz kaldığını,
392 (%46.7) kadın ekonomik şiddete maruz kaldığını,
321 (% 38,3) kadın dijital şiddet ve ısrarlı takip yoluyla şiddete maruz kaldığını,
198 (%23,6) kadın ise sosyal şiddete maruz kaldığını belirtmiştir.

Başvurucularımızın tamamı erkekler tarafından farklı şiddet türlerine maruz bırakılmış kadınlardır. Şiddet uygulayan erkeklerin büyük çoğunluğu, kadınların evli olduğu erkeklerdir. Başvuru yapan her kadının, birden çok şiddet türüne maruz kaldığı ortaya çıkmıştır. Hangi şiddet türüne maruz kalırsa kalsın başvuru kadınların %85'i sistematik olarak psikolojik şiddet görmektedir.

Sistematik bir şiddet türü olan ve hem aile içinde hem de toplumsal yapı içerisinde kadının en çok maruz kaldığı şiddet türlerinden biri olan sosyal şiddet, kadınlar tarafından tarif edilmekle birlikte tam olarak tanımlanamamaktadır. Dijital şiddet, tehdit ve ısrarlı takip bir arada görülmekte olup, tanımlamalarında kadınlar tarafından güçlük çekildiği ve sıklıkla birbirine karıştırıldığı gözlemlenmiştir.

Toplam başvuru sayımıza dâhil etmediğimiz ve cinsel ilişkiye maruz kalan **97 çocuk** (15-18 yaş arası çocuk) Türk Ceza Kanununda reşit olmayanla cinsel ilişki olarak tanımlanan ve çocuğun rızası olduğu varsayılan suç tipine uyduğu gerekçesiyle adli işlem görmüştür. Bu vakaların bir kısmı çocuk yaşta evlendirme vakaları olduğu gibi, bir kısmı da evlilik ilişkisi olmaksızın çocuğun rızası olduğu varsayılarak cinsel ilişkinin yaşandığı vakalardır. Öncelikle belirtmek gerekir ki; Kanunda 18 yaş altı çocukların yaş aralığına göre 12-15 veya 15-18 şeklinde kategorileştirilmesi başta İstanbul sözleşmesi olmak üzere birçok ulus-üstü sözleşmeye aykırılık teşkil etmektedir. İstanbul Sözleşmesine göre 18 yaş altı herkes, yaş aralığına bakılmaksızın ÇOCUK olarak kabul edilmektedir. Sözleşmeye göre çocuğun bedensel bütünlüğünde doğacak tüm cinsel zararlar, istismar suçunu oluşturmaktadır ve bu sebeple failin yargılaması da cinsel istismar suçundan yapılmalıdır. Ancak bugün hiç açılmayan davalar veya beraat ile sonuçlanan yargılamalarla karşı karşıyayız. Bizler “reşit olmayanla cinsel birliktelik” suç tanımının, çocuk yaşta evliliklerin yasal kılıfı olduğunu ve bu evliliklerin meşrulaştırılmasını sağlayan veya yargılamadan kurtulmak isteyen failerin mağdura ‘rızam vardı’ şeklinde ifade vermesine imkan tanıyan bir düzenleme olduğunu biliyoruz.

Son 5 aylık süreçte Diyarbakır’da 3 kadın erkekler tarafından katledilmiştir. Ayrıca kentimizde, basına da yansıyan, kadın intiharlarının olduğunu biliyoruz. İntihar olarak basına yansıyan veya adli işlem gören vakaların intihar değil cinayet olma ihtimallerinin yüksek olduğunu geçmişten gelen tecrübelerimizden biliyoruz. İntiharlara ve intihar girişimlerine ilişkin, bir önceki

raporumuzda olduğu gibi, sorumluluk gereği sayı paylaşmıyoruz. Bizler kadının yaşam olanaklarının elinden alınmasını, sistematik olarak şiddetin hedefi olmasını, çaresiz ve çözümsüz bırakılmasını cinayet olarak değerlendiriyoruz. Bu sebeple kadın intihar vakalarının hem adli hem de sosyolojik boyutuyla derinlikli olarak incelenmesi gerekmektedir.

Diyarbakır şiddetle mücadele ağı bileşeni kurumlar olarak, sosyal medya aracılığıyla Türkiye'nin diğer kentlerinden aldığımız başvurular da bulunmaktadır. Aldığımız her bir başvuruyu kentlerde bulunan şubelerimize, STK'lara ve resmi makamlara yönlendirerek, kadınlara destek sunmaktayız. Son 5 aylık süreçte, kent dışından gelen 62 başvurucuya, buldukları illerde bu alanda çalışma yürüten kurumlarla işbirliği yaparak destek sunduk.

Son 5 ayda, daha önce de yaptığımız gibi, kadın cinayeti davalarına müdahillik talebinde bulunarak, yargılama süreçlerine dahil olduk ve davaları takip ettik. Kadına yönelik şiddet ve şiddetin türlerine ilişkin bilinçlendirme ve farkındalık çalışmaları, bildiri dağıtımı ve yürüyüşler gerçekleştirdik. İstanbul sözleşmesi ve 6284 Sayılı Kanunun bilinirliğini arttırma amaçlı ziyaretlerde bulduk ve panellere katılım sağladık.

Diyarbakır Kadına Yönelik şiddetle Mücadele Ağı olarak, "Kadınlar şiddetsiz bir yaşamı konuşuyor" ana başlığıyla bir çalıştay gerçekleştirdik ve şiddetle daha güçlü/etkili mücadele etmek adına bilgi paylaşımında bulduk.

Diyarbakır şiddetle Mücadele Ağı Bileşenlerinin gözlem ve önerileridir:

6284 (Ailenin Korunması ve Kadına Karşı şiddetin Önlenmesine Yönelik Yasa)

Kadına karşı şiddetle mücadele kapsamında; var olan yasanın uygulanmasında sorunların yaşanmasının yanı sıra, bu alanda işbirliği içerisinde olması gereken kurumların hassasiyet göstermediği, hatta kadınlara ikinci bir mağduriyet yaşattığı gözlemlenmektedir. Bu alanla ilgili bazı sorunlara değinecek olursak;

Öncelikle şiddet mağduru kadınlar ile çalışabilecek her personelin ve meslek elemanının toplumsal cinsiyet, görüşme teknikleri ve kadın hakları alanında bilgi sahibi olması gerekirken, bu alanda çalışan personellere çoğu zaman alanda çalıştıktan sonra bile bu konuda herhangi bilgilendirme yapılmamaktadır. Yani böylesine hassas bir alanda çalışanlar "kişisel bakış açısı" kapsamında değerlendirme yapmakta ve bu bakış açısı şiddet mağdurlarında "yaftalanma, gerekli hizmetlere erişememe, ifşa olma, yargılanma, suçlanma" gibi korkulara yol açmaktadır. İstanbul Sözleşmesi gereği, kadına dönük şiddetle mücadele alanında çalışacak kamu personelinin de eğitimi ve uzman kişilerden belirlenmesi gerekliliği yetkililer tarafından göz ardı edilmektedir.

Sadece barınma sorunu yaşayan kadınlara yönelik, hükümet politikalarında henüz herhangi bir çalışma yürütülmediğinden, kadın konukevleri ve sığınaklarda; yüksek can güvenliği riski taşıyan, şiddete maruz kalmış veya kalacak olmaktan kaynaklı travma yaşayan ve sadece barınma sorunu yaşayan kadınlar aynı ortamda beraber yaşamaktadırlar. Dolayısıyla kuruluş kuralları can güvenliği riski olan kadınları korumaya çalışırken, sadece barınma sorunu yaşayan kadınların kişisel özgürlüklerine engel koymak zorunda kalmakta, bunun yanında barınma talep sayısının yüksek olmasından kaynaklı olarak, can güvenliği riski bulunan kadınların da ifşa olabilme ihtimaline neden olmaktadır.

Kadın sığınakları fiziki şartları her ne kadar yönetmeliklerde düzenlenmiş ve kişiye özel yaşam alanı sağlıyor gibi görünse de, konukevi ve sığınaklara yeterli bütçe ayrılmaması ve mali

sorunların bahane edilmesinden kaynaklı bugün bir çok ilde kadın konukevleri hem kapasite üstü sayıyla çalışmaktadır hem de müracaatçılar genellikle 3 -4 kişi aynı odada yaşamaya zorlanmaktadır.

Kadınların karakola yaptığı başvurularda çoğu zaman “ zaten bir şey çıkmaz, şikâyet etme. karakoldan şikayetçi olamazsın adliyeye git, görev alanımıza girmiyor başka karakola git ” tarzında yanlış yönlendirmeler yapılmaktadır. Karakollara yapılan başvurularda mağdurun şikayetinden vazgeçmesi yönünde telkinlerin yapıldığı, aynı zamanda adli muayene raporlarında bazı doktorların mağduru görmeden “darp raporu yoktur” beyanında bulunduğu veya polislerin muayene sonucu şikayeti engelleme adına kadın adına beyanda bulunduğu durumların olduğu da tarafımıza yapılan başvurulardan bilinmektedir.

6284 Sayılı Kanunun “Hakim tarafından alınan önleyici tedbir kararları” başlığı altında bazı maddelerce verilen tedbir kararlarının tekrarlı ihlalinde cezai yaptırım uygulanabilmektedir. Fakat bu cezai yaptırımın tekrarlanan suç olsa bile uygulanmadığı, tedbir kararlarının ihlali sonucu mağdur eden kişinin sadece ifadesine başvurulduğu ve bu haliyle önleyici tedbir kararlarının mağdur eden için caydırıcı olma etkisinin azaldığı açıktır. Son dönemlerde yine önleyici tedbir kararı başlığı altında gizlilik karar talepleri genellikle reddedilmektedir. Ayrıca karakol tarafından talep edilen tedbir kararları 24 saat içinde onaylanmak zorunda olduğu halde, bu tedbir kararları, kişisel başvurularda çok daha uzun bir sürede onaylanmaktadır.

Şiddete maruz kalan ve bu gerekçeyle kolluğa başvuran kadınların süt çağında olsa dahi çocuklarını yanlarına almasında gerek kolluk gerekse de savcılıklar nezdinde işlem yapılmadığı, mahkemelerin ise bu durumdaki kadınlara dava açmaları gerektiği yönündeki yönlendirmeleri yasal düzenlemelerin de hakkıyla uygulanmadığına en somut örnektir. 6284 Sayılı yasa gereği, tedbir kararı ile dahi şiddet uygulayana verilmemesi gereken çocuklar, yasayı tam olarak bilmeyen kolluk veya savcılıklarca ebeveynlik hakkı gerekçe gösterilerek şiddet uygulayandan alınmamakta ve şiddet mağduru kadın şiddetten kurtulma yolunda çocuklarından ayrı kalma sonucu ile karşı karşıya kalmaktadır.

Mağduriyet yaşayan kadınların sosyal yaşama adapte olmak için çalışma yaşamına katılmaları yönünde kurumlar arası protokoller sadece birkaç ilde yapılmıştır. Dolayısıyla istihdam sağlayan kurumlarda şiddet mağduru kadınlara yönelik herhangi bir önceliğin bulunmaması, çalışma hayatında kadınların bir adım daha geriye gitmesine neden olmaktadır. İstihdam alanında yapılan protokollerin, ülke geneline yayılması ve illerin kendi inisiyatifine bırakılmaması gerekmektedir.

Konukevlerinde kalan ve can güvenliği riski bulunmayan çocukların okula kayıtlarında problemler yaşanmaktadır. Özellikle hakkında gizlilik kararı bulunan çocukların ikamet adreslerinin görünmemesinden kaynaklı okul kayıtlarında hala problem yaşanmaktadır.

Kadın cinayetleri davalarında STK ve baroların müdahillik taleplerinin kabul edilmemesi hala büyük bir sorun olarak karşımızda durmaktadır.

-Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığının davalara katılımı, sınırlı, kağıt üzerinde ve layıkı ile takip edilmeyen boyuttur.

- Tedbir kararları 10 gün gibi işlevi olmayan süreler için belirlenmektedir.

-Cezasızlık politikalarının sonuçlarından biri olarak, ısrarlı takiplerin devamı ve bunun yarattığı sonuçlar bazen en ağır şekilde karşımıza çıkmaktadır.

-Elektronik kelepçe uygulaması kimi şiddet vakalarında olmazsa olmaz bir tedbirken, bunun sadece pilot illerde uygulanmaya devam edilmesi, Diyarbakır yerelinde pratikte karşılığı olmayan bir düzenleme olarak kalmasına yol açmaktadır.

Nafaka konusunda gerekli olmayan ve aynı düzenlemeye tekabül edecek değişikliklerin sık sık tasarı olarak gündemleştirilmesi, esas sorun olan ve miktar olarak ihtiyacı karşılamayan, tahsil edilemeyen nafaka sorunlarını çözmekten uzak bir yerden konuya bakıldığıının göstergesidir. Hakimler ve savcılar başta olmak üzere tüm ilgili adli personel ve kolluk birimlerinin TCE(toplumsal cinsiyet eşitliği) hakkında yeterli bilince sahip olmaması sorunların temellerinden biri hatta sorunların çözülememesinin esas sebebidir.

İstanbul Sözleşmesi kadına yönelik şiddette uzlaştırmayı yasaklarken, aile içi şiddet dosyalarının dahi uzlaştırma bürolarına gönderilmesi, ilgili personelin mevzuat ve bilgi eksikliğini de açığa çıkartmaktadır.

Kadınların hak arama yollarını, adliyedeki bürokratik işleyişi ve işlemleri bilmemeleri, yine başvuruların adli ve idari mercilerce ciddiye alınmaması, kadınların dil bilmemekten kaynaklı kendilerini ifade etmekte zorlanmaları gibi sebepler başvuru yapmalarının önündeki en büyük engellerdir.

Mahkemelerin adli yardım yardım başvurularını değerlendirirken kadının gerçekte gelir sahibi olup olmadığı veya gelir sahibi ise de dava harç ve masraflarını karşılayacak durumu olup olmadığını değerlendirmeden talepleri reddetmesi, kadının gerçek ekonomik koşullarını göz ardı ettiğinden yasayla korunmaya çalışılan mahkemeye erişim hakkını ihlal etmektedir.

Kadınlardan yoksul olduklarını belgelemelerinin istenmesi ve bunun çok detaylandırılması, hem kadınların acil olan işlemlerini uzatması hem de kadınlar için bezdirici olabildiğinden kadınların hak arama yolunu tercih etmemesine sebep olmaktadır.

Herhangi bir işte çalışmama, gelir sahibi olmama ve şiddet uygulayana ekonomik olarak bağımlı kalma hali, kadınların şiddetle başa çıkarken en büyük güçsüzlüğü olmaktadır. Sırf bu nedenle çocuğunun velayetini alamama sıkça karşılaşılan sonuçlardandır. Bu nedenle, şiddete maruz kalan kadınlara sosyal devlet ilkesi gereği hem yaşamını sürdürmeye yetecek kadar maddi destek hem de çalışmak isteyen kadınlara iş olanakları sağlanmalıdır.

Yargılama esnasında kadınların beyanları esas alınmalı ve bu itibarla, derhal harekete geçilerek ve titizlikle kadınların ihtiyacı olan hukuki süreç başlatılmalı, acil koruma mekanizmaları devreye girmelidir. Ancak uygulamada bu süreçlerin aksadığı, bazen hiç devreye girmediği, bazen de gerekli özen ve titizliğin gösterilmediği anlaşılmaktadır. Kısa süreli, delil arayan veya reddedilen tedbir kararları oldukça çok sayıdadır.

Boşanma sürecinde olan kadınların toplumsal baskıya ya da karşı tarafın sindirme politikalarına yenik düşerek dosyalardan feragat ettiği çok sayıda durumla karşılaşmaktayız.

Kadınların, özellikle boşanma sürecinde, tek geçim kaynakları olan tedbir nafakalarının çok düşük miktarda belirlenmesi veya hiç belirlenmemesi, kadınların şiddet ortamına dönmelerinin en büyük gerekçelerinden biri olarak karşımızda durmaktadır.

Cinsel saldırı içerikli yargılamaların birçoğunda hem kadının adalete erişim olanakları hem de adli vakaya dönüştükten sonra kadını koruyan ve destekleyen yan tedbirler yetersizdir. Özelde fail genelde toplum baskısı mağduru kadınların bu süreçte şikâyetten vazgeçmesi veya suç şikâyete tabi değilse ifade değiştirmesi ile failin cezasız kalması sonucunu doğurmaktadır.

Yargılamalardan sonuç alamamak, adalete güven ile ilgili sorun yaşamak, adalete erişimde bürokratik engellere takılmak, adli personelin mağdura yaklaşımı, mahkemelerde mağdurun sanık sorgusu yaparmış gibi sorgulanması, istismar dosyalarında çocuğu dinlemelerde ikincil mağduriyetlerin yaşatılması ve suç ile yaptırımı arasındaki orantısızlıklar bu krizin temel nedenleridir. Tek başına hukuki desteğin yetmediği ve kadının şiddetle başa çıkarken çok yönlü desteklenmesi gerekliliği açıktır.

Ücretsiz, sağlıklı, erişilebilir ve güvenli koşullarda kürtaj uygulanarak, gebeliğine son vermek isteyen kadınların bu hakkı güvenceye alınmalı, uygulamadaki fiili yasaklama sonlandırılmalıdır.

-Türk Ceza Kanununun Çocuk Düşürme maddesi (madde 100) göre, gebeliğin 10 haftasından sonra kürtaj olan kadına bir yıla kadar hapis cezası öngörmektedir. Oysa her kadın, hamile olduğunu ilk 10 haftada fark etmeyebilir. Kadınların güvenli olmayan çocuk düşürme yollarına başvurmalarını önlemek için yasal kürtaj süresi 12 haftaya çıkarılmalıdır.

- Tecavüz sonucu oluşan hamileliklerde kürtaj süresi en az 24 hafta olmalı, "savcılık izni" talebiyle kürtajın fiilen engellendiği durumlar ortadan kaldırılmalı, kadının beyanı yeterli görülmelidir.

-Evlü kadınların gebeliklerini sonlandırmak istediği durumlarda eşlerden izin isteyen fiili uygulama kaldırılmalı ve kadının beyanı esas alınmalıdır.

-Kürtaj talebiyle sağlık kurumlarına başvuran kadınlara "bilgilendirme ve düşünme süresi" adı altında yapılan "ikna uygulaması" ve psikolojik baskı yasaklanmalıdır.

- İstenmeyen gebeliklerin önlenmesi için gerekli doğum kontrol araç ve ilaçlarının ücretsiz ve kolay erişilir olması sağlanmalıdır.

- Erkekler için doğum kontrol yöntemleri yaygınlaştırılmalıdır.

Doğum izni ve çocuğun bakımına ilişkin düzenlemelerin sadece kadın üzerinden ele alınması ve annelik üzerinden kadınla özdeşleştirilmesi ile toplumsal cinsiyet eşitsizliği, devlet kurumları tarafından resmi hale getirilmektedir.

Kısmi zamanlı, geçici işlerde çalışmayı düzenleyen yasa ile birlikte bakım hizmetlerine yönelik sosyal yardım politikası toplumsal cinsiyet rollerini pekiştirmekte, kadını kamusal alandan çekerek eve kapatmaktadır.

Kadın istihdamını arttırmaya yönelik söylemler olsa da, bu söylemler ağırlıklı olarak evden yeniden üretim rollerini aksatmayacak, ucuz iş gücü sağlayacak işler tanımlamak şeklinde gelişmektedir.

Hamilelik dönemi çalışma koşullarının olumsuzluğu, angarya, nöbet, fazla çalışma yaptırılması, süt izninin yol sürelerinin de izin saatlerine eklenmesi ve iznin tam kullanılmaması, süt izninden kaynaklı ekonomik, sosyal ve özlük haklarında kayıp

yaşanması, doğum yardımı, çocuk yardımı, doğum izinlerini kullanan ve izinlerinden dönen kadınların çalışma koşullarının aleyhte ve rızası dışında değiştirilmesi, doğum izinlerinin çocuğun gelişimi de göz önünde tutularak düzenlenmemesi, boşanmış annelere yönelik ayrımcılıkların ayyuka çıkması, kamusal alanların neredeyse tamamının kadınlarla erkekleri ayrı tutmak üzerine kurulduğu karma eğitimin ortadan kaldırılmaya çalışılması, ders kitaplarında erkekliğin yüceltilmesi, erkek idarecilerin kadın emekçileri tehdit ederek baskılması, velilerin, erkek öğrencilerin kadın eğitim emekçilerini bir güç olarak tanımamaları ve bunun üzerinden psikolojik şiddet ve mobbing uygulamaları, eğitim öğretim ortamında yaşanan sorunların cinsiyet ayrımına göre kategorilendirilerek kız öğrencilerin aleyhine çözüm yöntemine gidilmesi, kız çocuklarının yaşadığı fiziksel ve cinsel istismarların örtbas edilmeye çalışılması, istihdam koşullarında kadınların geri plana atılması, terfi ve unvan değişiklikleri gibi konularda büyük bir cinsiyet eşitsizliği yaşanması, kadınların kayıt dışı sektörlerde her türlü iş güvencesinden yoksun uzun ve ağır çalışma koşullarından ucuz işgücü olarak sömürülmesi, yaşanan bir ekonomik krizde öncelikle kadın emekçilerin gözden çıkarılması emek alanında kadın emekçilerin yaşadığı onlarca sorundan bazılarıdır.

Özelde kadınlar genelde bir bütün topluma dönük bilinç arttırıcı çalışmalara ağırlık verilmesi, kadınların şiddetin tanımı ve şiddet içeren durumlar karşısında eğitim yoluyla bilinçlendirilmesi ve danışmanlık hizmetlerine yönlendirilmesi, eğitim personellerine yönelik şiddet olgularını tanıyabilecek ve ortaya çıkarabilecek beceriyi kazandırmak için hizmet içi eğitim programlarının düzenlenmesi, kurumlar arası işbirliğinin sağlanarak organize çalışmaların arttırılması, eğitimde ders müfredatına toplumsal cinsiyet konularının dahil edilmesi, kadına yönelik şiddetin özünde bir insan hakkı ihlali olduğu ilkesi ile hareket edilmesi gerekmektedir. Tüm sorun giderilmesi için Kadın Bakanlığının kurulması gerekmektedir.

Resmi gözaltı merkezlerinde, resmi olmayan gözaltı yerlerinde, sokakta, cezaevlerinde hemen her yerde işkence uygulamaları, yanı sıra toplantı ve gösterilerde güvenlik güçlerinin “işkence” düzeyine ulaşan “aşırı ve orantısız güç kullanarak müdahalesi” yaygınlaşmıştır. Kurumlara işkence gördüğü iddiası ile başvuran kadın başvurucular bulunmaktadır.

Özellikle hapishane girişlerinde çıplak aramaların yapılması, özel hayatına saygı hakkını ihlal edecek şekilde ortak yaşam alanlarına kamera takılması, hasta mahpusların sağlığa erişimlerinin engellenmesi, spor hakkı ve hobi imkanlarının sağlanmaması, sıcak suyun az miktarlarda - düzensiz verilmesi, süreli- süresiz yayınların verilmesi konusunda engellemelerin yapılması, sürekli disiplin cezalarına maruz bırakılma kadın mahpusların çok sık karşılaştığı sorunlardır. Ayrıca birçok cezaevinde görüşe (Açık ve kapalı) gelen mahpus yakınlarının cezaevi girişlerinde sürekli taciz boyutuna varan, ince arama olarak tabir edilen sıkı bir şekilde üstleri aranmaktadır. Bu tutum özellikle kadın görüşçüler üzerinde uygulanmaktadır.

31 Mart 2019 tarihinden bugüne, seçildiği halde KHK'lı oldukları gerekçesiyle 6 belediyenin eş başkanlarına mazbataları verilmemiş ve kendilerini takip eden adaylar belediye başkanı seçilmiştir. Sonraki süreçte de bir çok belediyeye kayyum atanmıştır. Ayrıca, tüm bu bilançonun içerisinde kategorize edildiğinde çok sayıda kadın eş başkan ve belediye meclis üyesinin seçildiği halde mazbataları verilmemiş, seçildikten sonra ise çok sayıda belediye eş başkanı görevden alınarak tutuklanmış ve yerlerine kayyum atanmıştır. Bu durumla, siyasette ve yerel yönetimlerde kadın kimliği hedef alınmıştır.

Türkiye’de kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin, çocuk yaşta evliliklerin ve intiharların, intihar cinayetlerinin yoğun yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Şiddet tüm toplumu saran bir sorun olarak en can yakıcı haliyle her gün yeniden yaşanıyor ve en çok da

kadını vuruyor. Sorunun kaynağını görmezden gelen ve çözüm odaklı olmayan bakış açısının sorunu sadece derinleştirdiğini her gün kadınlar olarak birebir yaşayarak görüyoruz.

Kadına yönelik şiddetle mücadelede işbirliği, dayanışma ve kararlılıkla her gün daha da güçlenerek, birbirimize güç katarak çalışmalarımıza devam edeceğiz

DİYARBAKIR KADINA YÖNELİK ŞİDDETLE MÜCADELE AĞI

İHD KADIN KOMİSYONU

ROSA KADIN DERNEĞİ

DİYARBAKIR BAROSU KADIN HAKLARI MERKEZİ

SHUDER

TMMOB

EĞİTİMSEN

SES

ÖHD

KESK AMED KADIN MECLİSİ

AMİDA JİN